

Національна Скаутська Організація України
УПЮ к. ч. 14 ім. Соломії Крушельницької

Число2/ 14 травня 2004/ Число2/ 14 травня/ Число2/ 14 травня 2004/ Число2/ 14 травня/

ГАМА

Львів 2004

спочатку було слово...

Здоровенькі були друзяки і подруги!

Нарешті дочекались!!! Ви знову з нами: веселими і непередбачуваними. Ми зустрілися ще раз, щоб поділитися з вами новими і цікавими враженнями. Наше пластове життя протягом цього місяця було насичене різними пригодами і подіями, в яких було багато смішних і цікавих моментів, про які ми з радістю розкажемо вам в цьому випуску “Гам-гами”! Надіємося, що те, що ми вам “понавішували” в попередньому номері, вам сподобалось і ваш організм отримав шалену насолоду від “макаронів”, замаскованих під авангардовою назвою.

Життя швидкоплинне, але ми, незважаючи на час, завжди будемо поруч з вами, будемо дарувати радість і наші дружні посмішки. Не забувайте долучатися до життя нашої “макаронної фабрики”! Пишіть нам!

Для листів:

79005

або

gama_14@ua.fm

м.Львів

вул. ак.Павлова 66/5

“Гама”

Приємного читання бажають вам:

Головний редактор - пл. уч. Соломія Кейван

Перший заступник головного редактора - пл. уч. Софія Сидір

Заступник редактора із зовнішніх зв'язків – пл.уч. Роксолана Наконечна

А також до побажань приєднуються :

Рубрика “Найкращі дівчата” – пл. прих. Оленочка Табун

Рубрика “Жабки – мандрівнички” – пл. уч. Леся Засадна, пл. прих. Аня Титаренко

Рубрика “Про спорт” – пл. уч. Софія Сидір

Рубрика “Vita nostra” – пл. уч. Мартуся Черник, пл. уч. Соля Кейван

Рубрика “Бай - бай, мила” – пл. уч. Аня Козюта

Заснована та видається к.ч.14 ім. Соломії
Крушельницької

Адреса редакції – вул. ак. Павлова 66/5

Електронна адреса – gama_14@ua.fm

Кохання примадонни

Її називали “незабутньою Аїдою”, “єдиною у світі Джокондою”, “найчарівнішою Чіо – Чіо – Сан”, “неповторною Галькою”, “ідеальною Брунгільдою”, “неперевершеною Саломеєю”....Вона підкорила найкращі сцени світу – Соломія Крушельницька, а підкоряла також чоловічі серця.

Пророкування казкових фей

“Народилась якомсь у королівській родині дівчинка. І прийшли до неї добрі феї, щоб обдарувати маленьку своїми дарами. Одна фея побажала, щоб маленька росла красунею. Друга наділила її добрим серцем. Третя сказала, що граційність її рухів буде викликати захоплення оточуючих. Четверта пообіцяла, що дівчинка буде грати на різних музичних інструментах і чудово танцюватиме. А п'ята фея обдарувала її прекрасним чистим голосом, як у соловейка...”

Сотні разів слухала маленька Соломійка цю казку і кожного разу мріяла опинитися на місці казкової принцеси. Тоді вона ще не знала, що Господь наділив її долею оперної співачки і обдарував усіма дарами: розумом, талантом та вродою. Дівчинка просто співала собі, вчилася гри на фортепіано, а також дуже часто весело бігала із сусідськими дітлахами по сільських околицях.

Якомсь до оселі Крушельницьких у Білу мав приїхати наречений старшої доньки Осип Карл Бандрівський разом із своїм другом Іваном Франком. На честь їхнього приїзду готували виставу “Наталка Полтавка”. Соломія грала Наталку. Як тільки вона почала співати, то забула про все – про глядачів, про решту “акторів”, і сватання сестри. Проспівавши те, що було за роллю, дівчина стала співати інші пісні, які знала. На сцені вона почувалася, як риба у воді.

Розладнане весілля

Ось вже Осипа вийшла заміж і дала дорогу молодшим сестрам Оленці та Соломії. Приїхав якомсь семінарист Зенон Гутковський свататися до оселі Крушельницьких. Та замість старшої Оленки(а так мало бути за звичаєм) він посватав шістнадцятирічну Соломію. Соломія злякалася, не знала, як їй поводитися у цій ситуації. Почали потихеньку готуватися до весілля, що мало відбутися аж за рік. Вона, звичайно ж, раділа своїм заручинам, як і кожна дівчина. Тим паче, що наречений був високим чорнявим красенем. Вона часто грала для нього на фортепіано, розповідала про Баха, про Бетховена.

- Ось послухайте, будь ласка, пане Зеноне, Шопена, - щебетала Соломія. – Що за музика, така чиста, як кришталь...

А пан Гутковський у відповідь тільки позіхав і посміюючись казав:

- А я волюю шопу, а не Шопена.

Він мав свою думку щодо того, чим має займатися жінка і що повинно її цікавити.

Спочатку Соломія не помічала того глузливого ставлення нареченого до її захоплення музикою. Вона сприймала це як звичайні дурнуваті жарти. І віджартовувалася, бо була вже закохана в Зенона.

Це було її перше кохання, від якого душа співала. Та з часом у серці Соломії почав заповзати холод і остуджував гарячі дівочі почуття. А приготування до весілля тим часом ішли повним ходом. Вже, навіть, розіслали запрошення. Вже наречений пише в листі, що збирається йти купувати обручки. А Соломія все більш смутніє і смутніє. І вороття, здавалось б, нема. Аж тут надїхав брат Антін, що вчився у Львові. Побачивши в якому стані Солоню, він сказав, що зовсім не обов'язково виходити

заміж, якщо вона цього вже не хоче. І пообіцяв поговорити з батьком про це. Соломія раптом залилася слізьми і зізналася, що понад усе в житті їй хотілося б співати.

Довго розмовляв Антін з батьком. Розповідав усе, що почув від Соломії і наполягав на розриві заручин. Амвросій Крушельницький уважно слухав. Хіба ж він може занапастити свою улюблену доньку? Проте якщо Соломія відмовиться йти під вінець, їй доведеться поїхати з Білої.

Наступного дня батько застав Соломію в садку біля квітів

- Чого тобі хотілося б понад усе на світі, донечко? – лагідно спитав батько Крушельницький.
- Співати, - не вагаючись відповіла Соломія.
- Тоді йди і пиши відкликання запрошень.

На крилах полетіла Соломія до хати писати ті відкликання.

А тим часом почалися пересуди. Людей обурювало те, як могла Соломія таке вчинити, і як батько це дозволив. Хіба може так поводитися порядний священник? У тогочасному суспільстві навіть чоловікові таке не пробачалося, не те що жінці. Більше жоден син священника не посватався до доньок Крушельницьких...

“Твій журнал”, Надія Кафка
Продовження в наступному номері

найкращі дівчата

Гурток „Верховинки”

Де ще може бути так весело і суперово, як не в великому, дружньому курені ім. С. Крушельницької!? Ну звісно ж в маленьких дружніх гуртках, з яких цей курінь складається! І от одним з таких гуртків є і наш гурток „Верховинки”. Багато юначок-верховинок знайомі ще з новацтва, де вони пластували разом в одному рої під назвою „Золоті рисі”.

Дуже часто нас запитують: „Чому саме „Верховинки”?”. Зараз все поясню. Назву гуртка ми придумували дуже довго – приблизно місяць. І як ми тільки не мали називатися – відьмочки, цунамі, пантери, хвильки, амазонки... Нарешті наша виховниця зовсім „між іншим” запропонувала назву „Верховинки”. Почулись схвальні вигуки, і ми ось уже скільки часу не просто гурток ч.1, а гурток „Верховинки”.

Тепер хочу дещо розповісти про нашу діяльність як в гуртку, так і на рівні цілої станиці. Кожного року „Верховинки”

беруть участь в таких пластових акціях, як День Пласту, День Пластуна, Свято Весни, День Моря, теренівки, інтелектуальні змаги, 1 листопада, Свічечка, конкурс вертепів, гаївки, Великодня Стійка та багато іншого. Ми також брали участь в таких курінних акціях як теренівка „Львів понад усе”, день народження куреня, Шевченківський і Мистецький вечори, змагання з футболу. Кожного року ми святкуємо день народження гуртка, Halloween, день міста. Навіть сходи́ни стали для нас святом, адже тепер, крім традиційного „гутірка, гра і пісня”, в нас з’явилося, а зараз найприємніша частина сходи́н – тортик. Ми часто разом їздимо в табори, ходимо на мандрівки чи просто ходимо в кінотеатр.

В нашому гуртку завжди панувала повна довіра, взаєморозуміння і веселощі. І я вважаю, що це і є основним для того, щоб гурток і надалі залишався дружнім, адже ми – Верховинки!

пл. прих. Оленочка Табун

жабки - мандрівнички

Мандрували, мандрували і домандрувалися. За цілий місяць в нас відбулося стільки всього цікавенького, що...Ну читайте, що відбувалося, бо вже, певно слинка потекла.

Сьогодні в меню:

“Ми кривого танцю йдемо” , “12- квітневий синдром” і
“День народження сизоого дідуса”

Гаївки

Гаївки! Нарешті дочекались! Цього веселого свята, мабуть, з нетерпінням чекають всі пластуни. Гаївки для всіх – це чудова нагода разом зустрітися, повеселитися, а також пригадати українські традиції.

Цього року гаївки відбулися 11 квітня в Шевченківському гаї. Здається, що все це дійство відбулося тільки вчора, хоча вже минув час. А це, напевно тому, що додому ми поприходили з відтоптаними ногами і встигли захрипнути від веселих співів як на гаївках, так і на ватрі, і нас ще довго не відпускали чарівні і незабутні спогади... Наче знову ввижається величезний натовп людей в вишитих строях, веселі гаївки, рухомі вежі, веселі пісні, які ми співали на ватрі, після яких всім одразу захотілося літа. Ми також мали нагоду підкріпитися смачненькими солодощами домашньої випічки, шинками, ковбасками, але, як і на кожних гаївках, справжнім дефіцитом була вода. А далі знову гаївки! І так ми веселилися пів дня, після чого всі перекочували в парк „Знесіння”, де було продовження святкування Великодня – станична ватра. Коли всі повсідалися тісним колом навколо ватри і почали співати пісень, на мою думку, всіх заповнили спогади про літо, про табори, пригоди, які всі безмежно люблять. Справжнього таборового настрою ватрі надало те, що веселилися ми під гітару. Традиційно після кожної ватри ми „посіріли” і розійшлися по своїх домівках, хоча нас далі манив дух гаївок і зовсім не хотілось покидати веселий гурт пластунів. Але на цьому свято не закінчується, адже завтра – Обливаний понеділок (навіть не треба говорити – все саме собою ясно). Я впевнена, що гаївки будуть пам’ятатися ще довго, оскільки кожен має що згадати!

пл. уч. Леся Засадна

День Пласту

12 квітня 1912 року у Академічній гімназії гурток Олександра Тисовського склав першу пластову присягу. Вперше пролунали слова з молодих уст, які так багато обіцяли і більшість з них виконало обіцянку.

Тому кожного року 12 квітня ми маємо можливість, стоячи у дворі 1 Академічної гімназії, задуматись над тим , чому ми зараз серед цього гурту і чи більшість з нас готова скласти присягу і дотримуватися її.

Цього року нашій організації виповнилося 92 роки і ця дата для нас є дуже важливою. Ці роки для усіх пластунів були нелегкими. А особливо скрутними вони були для тих, які були на початках створення, які вистояли і завдяки яким ми маємо можливість продовжувати плекати наші традиції.

Цього року у нашій станиці відбулася дуже приємна і урочиста подія, а саме іменування Гетьманської вірлиці. Здобуття цього ступеня доводить те, що стараючись, працюючи на благо своєї держави і Пласту, виявляючи старанність і вміння, можна досягти найвищого і найпочеснішого.

Після того як відбулося запряження, іменування розвідувачів і розвідувачок, скобів і вірлиць, ми попрямували до Личаківського кладовища, щоб віддати шану усім

пластунам, які полягли в боротьбі за нашу неньку Україну. Перед нами стояло ще одне завдання: зазнимкуватися усією Станицею, Та це було завданням не з легких, бо не в кожен об'єктив влізе уся наша велика і радісна громада. Тому довелося добряче потиснутися, щоб усі були на цьому історичному фото. Після усіх урочистостей можна і розслабитися, тому на 18 годину у Галицькому інституті на нас чекала гучна забава, яку організовував курінь Зеновії Франко. Так що наші і без того замучені ніженьки забули про все і тільки підскакували все вгору, та вгору...Звідси можна зробити висновок, якщо поєднувати важливе з розважальним, то виходить просто суперово.

Хочеться сказати лише одне: 12 квітня і О. Тисовського, І. Чмолу та П. Франка потрібно згадувати не лише один раз на рік...

пл. прих. Аня Титаренко

День міста Лева

2 травня. Ранок. Сьогодні Львову виповнюється 748 років. Зараз він мені уявляється старим сивобородим дідусем із своїм охоронцями – левами, які разом з ним ще здавна.

Я сьогодні з самого ранку йду святкувати його день народження. Все розпочалося в парку Культури, тому сюди почали сходитися ще з 7 години ми, пластуни, – веселі люди, які бажають добре провести час. Ми розкладаємо намети, готуємося прийняти львів'ян на своїх точках. Наш курінь відповідав за медичну ділянку. Ми перед днем міста розподілили обов'язки – хто за кого буде відповідати. Особливо веселою для мене була моя точка. Хоча вона була для юнацтва, сюди приходили і дорослі. Людей приваблювала вага, до якою підходили інколи зі страхом або ж із словами: “Попереджаю! Вона після мене розвалиться!” Здебільшого з такими репліками підходили до нас жінки та дівчата. Весело було також те, що ми від справжньої ваги людей починали віднімати спочатку по кілограму, а закінчили п'ятьма, кажучи, що це – природні умови, земля з горбиками...Головне, що всі йшли від нас із посмішкою і задоволенням виразом обличчя.

А ще в парку було безліч різноманітних акцій. В нашому Пластовому містечку була виставка фотографій різних куренів і кінотеатр, де показували фільми з таборового життя пластунів про День Пластуна 2004, АШ, СВТ “Калиновий оберіг”, КВТ, ЮМПЗ 2002...Було цікаво сидіти у веселій компанії рідних друзів і бачити на великому екрані себе і своїх побратимів.

Все закінчилося о 17:30 і всі порозходилися по концертах. Де тільки не зустрічалися пластуни, які блукали у пошуках забав і хорошої музики! “Коротка” дистанція від одного концерту, що знаходився у парку Культури, до другого – біля Оперного театру, долалася із надзвичайною швидкістю. Хоча під кінець дня наші ноги були як колоди, всі були задоволені. Єдине, через що завжди сумно: “Все добре швидко закінчується”.

пл.. уч. Марта Черник

про спорт

Прийшла весна, пригріло сонечко, всім хочеться веселитися, бавитися. пограти в футбол. До речі, про футбол..

Існує кілька видів футболу (загальновідомий футбол теж входить до їх числа):

Регбі (Англія)

Гра регбі зобов'язана своєю назвою місту, в якому вона з'явилась. Перший матч був зіграний в 1832 році. В команді є 15 гравців. М'яч овальної форми.

Команди поділені на дві частини (жорна і атака), щоб отримати очки потрібно приземлити рукою на заліковому полі суперника м'яч чи забити його ногою у ворота суперника над поперечкою між стовпами (на висоті 3м). Час гри – 2год 40хв. Поле розміром 70мх140м.

Американський футбол

В команді – 11 гравців. М'яч овальної форми, можна грати руками. Очки отримують переносом м'яча до зони воріт суперника, або копанням м'яча так, щоб він перелетів над поперечкою між стовпами воріт (на висоті 3м). Поле розміром 91,45мХ48,80м.

Канадський футбол

В команді – 12 гравців. М'яч овальної форми, можна грати руками.

Австралійський футбол

В команді – 18 гравців. Овальне ігрове поле. М'яч овальної форми, можна грати руками.

Галльський футбол (Ірландія)

В команді – 15 гравців. Круглий м'яч, можна грати руками.

Європейський футбол

В команді – 11 гравців. Круглий м'яч. Гра тільки ногами.

Крім футболу є ще кілька цікавих ігор з м'ячем. До них належить гра в поло. Для цієї гри потрібне найбільше поле: не менше ніж 280м завдовжки і 180м завширшки. Поло – це гра в м'яча на конях. Вершники з хокейними ключками намагаються забити м'яч у ворота суперника. В поло грають четверо гравців. Мінімальна кількість поєдинків у поло це чотири, максимальна – вісім. Кожен поєдинок триває сім з половиною хвилин

пл. уч. Софія Сидір

Vita nostra

Те

Я йшла, не дивлячись ні на кого. Просто відчувала небо і кожну хмаринку. Але вони мені не посміхалися, а приховано реготали так, щоб я не бачила. Деревя стояли самотні, сповнені якоїсь незрозумілої туги. Мабуть, сумували за снігом. Сонце зазірало в обличчя крізь сутінки моїх холодних очей і намагалося пробудити мене від зимового, буденного і нецікавого...

Я просто йшла. Я не відчувала. Я тільки згадувала зиму – жорстоку, безжалісну і, водночас, лагідну. Вона була та не загула, а залишилася і я добре пам'ятаю цю зиму. Холодну, терпку і до нестями солодку. Те, що було тоді – минулося, але не забулося. Чого воно мене переслідує, не дає повірити, пожити і помріяти?! Промені сонця здаються холодними, як тоді. Від розчарувань, від непорозумінь і від сліз.

Я йду. Я просто йду. Я не думаю, а просто перебираю ногами, вже, навіть, не шукаючи щастя.

Знову подув легенький весняний вітерець, але я не відчуваю його. Я просто йду і вловлюю холодний погляд сонця.

пл.. уч. Соля Кейван

Оперний театр

На Україні існує шість оперних театрів. До 1974 року, коли відкрився новий театр опери та балету в Дніпропетровську, Львівський був найновішим. Розкішну споруду театру, що є в стилі модного на рубежі віків „віденського ренесансу”, зводив відомий

віденський архітектор Зігмунд Горголевський. Ця людина є автором проектів картинної галереї у Відні, залізничного вокзалу в Берліні та інших будівель, що відомі в Європі. Хоча обраний для будівлі майбутнього театру був не найкращий стиль, але Горголевському вдалося створити цей театр неоціненно красивим.

Інтер'єр театру прикрасили скульптурні композиції, фрески та живописні розписи відомих на той час митців. Автором оформлення головного вестибюлю став учень Яна Матейка Т. Попель. Можливо, ви ніколи не придивлялися до чарівних розписів в цьому театрі, але величезну люстру в центрі глядного залу отанцювують десять прекрасних жінок, які втілюють різні види мистецтв, а також алегоричні образи Натхнення, Ілюзії, Правди, Грації тощо. До створення цих образів залучилися різні художники світу. Перший камінь до створення будівлі було закладено 29 квітня 1898 року. Всі будівельні роботи виконувалися за рахунок коштів, зібраних мешканцями міста. Через 2 роки і 5 місяців – 15 жовтня 1900 року відбулося урочисте відкриття театру. До Львова приїхали письменники, художники, композитори, делегації з різних європейських театрів. Цього ж вечора ставили першу в цьому театрі лірико-драматичну оперу „Янек” В. Желенського – про життя карпатських верховинців. Життя йде. Музика живе. Дума співає.

пл. уч. Катруся Вінтоняк

Звернення до предків

Колись людям було не так легко спілкуватися між собою, як зараз, адже при зустрічі представників двох племен, які традиційно знали свою корінну мову, порозумітися їм було таки нелегко. Досить важко було спілкуватися за допомогою жестів, адже ними виразити чи пояснити лише найпростіші слова, явища, події. Тому розумні люди одного разу сіли собі в коло і придумали собі таку штуку, як знаки загального вжитку, тобто придумали один алфавіт для всіх племен. Здавалося б, легше було взяти грецький чи фінікійський алфавіт і примусити ним користуватися, але тоді б кожен народ захотів, щоб саме його мова була вибрана для цієї великої місії і тут виникло б багато сварок і непорозумінь. В даному випадку так і сталося і система охопила всю Середню Азію. Любителька всього старовинного доктор Вікторія Мартон декілька років тому в Центральній частині Азії провела розкопки і на глибині 3-4 метрів знайшла древню бібліотеку, в якій книги склалися з глиняних дощочок і в одній з них була написана вище вказана історія. А ще на цій, можна сказати древній „мові порозуміння” здійснювалися звернення до предків і молитви до богів про заступництво. Але ж людей в Центральній Азії було все-таки дуже і дуже багато, тому система повністю ввійшла в дію лише через декілька років, та і проіснувала зовсім недовго, тому протягом цього часу для полегшення спілкування між племенами в дії. Ввійшли загальноприйняті жести, наприклад: вираженням дружелюбності між двома людьми служила певна поза „сафет”, тобто ці дві людини бралися за руки і згинали в коліні праву ногу, або якщо воїн хотів показати, що він мужній, він надрізає гострим предметом шкіру на правій долоні, щоб лилася кров... Але на щастя ми маємо свою українську мову і вони нам не потрібні. Цікаво, до чого ще „докопалися наші вчені?

Пл. уч. Леся Засадна

Що? Де? Коли?

*Вітаємо всіх найдорожчих юнаків та юначок
станіці Львів, що народилися в квітні!*

Анегдоти від Солохи

* * *

- Бабцю, чому у вас двері навстіж?
- Та я сьогодні пенсію одержала, то онуки
обов'язково навідаються – хай хоч дверима часто
не гримають!

* * *

Після походу в гості мама сварить сина:
- Мало того, що ти заснув в гостях, ти ще
проснувся коли тітка Сіма співала і закричав: «Та
впустіть нарешті цього собаку!»

* * *

Ніколи не бійся робити те, чого не вмієш.
Пам'ятай, ковчег був збудований любителем.
Професіонали збудували „Титанік”.

* * *

Неділя. Вибори. Чоловік проголосував,
повертається додому. Тут повз нього несеться на
дільницю сусід.
- Стривай, ти куди?
- Та от, хочу зустріти свою кохану бабусю.
- Так вона ж п'ять літ тому померла?!
- Так я і думав, а от вже на других виборах
кажуть: „Та, тільки що була, проголосувала, і уже
пішла”.

* * *

Повзуть два жучки всередині колоди. Один каже:
- Дерево як дерево, а всі – Страдіварі! Страдіварі!

* * *

- Алло, це пожежники?
- Так. Де горить?
- Ніде. Тут лікар з міліціонером б'ються – я і не
знаю, куди треба телефонувати!

* * *

- Чули кумасю?!

- Чула, як не чути! Все село говорить!
- Все село?
- Все, від старого до малого!
- А про що?
- Скажете, буду знати!

* * *

На галявині лежить вовк, повз нього проходить
заєць. Лагідним, підслесливим голосочком запитує:

- Що, вовчику, відпочиваєш?
- Та ні, зайчику, в капакан потрапив.
- У-у, розляглась тут, сіра тварюка!

* * *

Ідуть лісом Вінні-Пух з П'ятачком. Пух щось
жує. П'ятачок запитує:

- Вінні, Вінні, дай і мені булочки.
- Це не булочка, це кекс.
- Ну дай мені, будь ласка, кексу шматочок.
- Це взагалі-то не кекс, це пампушок.
- Ну, тоді дай мені пампушка.
- Точніше, це не пампушок, це – рогалик.
- Вінні, Вінні, дай мені хоч рогалика!
- Слухай, відчепися, сам не знаєш, чого хочеш!

* * *

Теща запитує зятя:

- Що це у вас в кастрюлбці таке було, ледве
відмила?
- Це?... Тефлонове покриття...

* * *

- Синку, не ходи ти краще на ці рок-концерти, бо
зовсім оглухнеш.
- Дякую, мамо, я вже поїв.

* * *

Мурашка до слона:

- Будь другом, сядь на цю крихту хліба.

Слон сів.
- А ось цю крихту поклади собі на спину.
Слон поклав.

Мурашка відійшла, поглянула і захоплено
вигукнула:
- Оце так канাপка!

пл. уч. Софія Сидір

Бай - бай, мила!

Моє кохання

Хіба людина може так кохати?
Так віддано, так ніжно, так, як я?
І за коханого життя своє віддати,
Зробить це при потребі – ціль моя.
Чи ж можу я кохати його сильніше
За матір і за себе, за життя?
І світять очі милого ясніше
За сонце. Я не маю вороття!
Я знаю це і я його кохаю
Як не кохали би Ромео і Джульєтта,
Своє життя для нього поламаю –
Згрішу я і не буде в рай білета,
Ні, я не знаю, чи таке можливо –
Кохати, без надії на взаємність,
Але кохати щиро і правдиво,
Кохати все життя – оце приємність!
Кохати лиш його одного очі
Кохати його губи, як корали,
Кохать Його! Нічого я не хочу
Взамін. Чого мені би не давали.
В житті я обійдуся без усього,
Лиш він один – оце мій скарб навіки,
Бо я його кохаю лиш одного,
Коли помре він – теж стулю повіки,
Його кохаю! Чи ж не радість, люди,
Когось кохати і мріяти про когось,
Казать комусь. Що любиш (без облуди)
Й кохати його!? Чи треба мені чогось
Іще? Ні, він – це моя доля,
Моє життя. Про це я не шкодую.
Мені не треба рабства або волі.
Бо світ собі без нього не збудую.
Він – мої радість. Щастя і життя,
Він моє сонце, зорі й місяць ясний,
Він – мій єдиний, моє майбуття,
Бо тільки у любові світ прекрасний!

пл.уч. Анна Козюта
к.ч. 14 ім. С. Крушельницької

Її кохання – наче зорі

Її кохання – наче зорі
Яскраві серед царства тьми
Під небом чорним, наче морем,
В цю мить розходяться вони,
І її очі гірко плачуть,
Благальним поглядом очей
Ці зорі молять, щоб побачить
Його ще раз у снах ночей.
Цю мить благають зупинити,
Кохання мить, щоби колись
В тамтїм житті себе відкрити,
Щоб більше сльози не лились.
Щоб увійшли у наше тіло,
Й душа забула весь свій біль,
Набути знов нової сили,
Зуміти вибачить собі
Розбите серденько зцілити,
І знов пізнати нову любов,
І десь далеко біль свій вкрити
З тяжкої рани змити кров,
Закрити очі та сховати
Кохання спогад у душі,
Щоб хтось колись зумів сказати
Про це кохання у вірші.
І зараз ця душа в мені
Тому пишу ці рядки.
А мого горя повні жмені
Сховати б десь на дні ріки.
Разом з душею...й тілом.
Її кохання – наче зорі...

пл.уч. Леся Засадна
к.ч. 14 ім. С. Крушельницької